

**KALE
PUONTI**

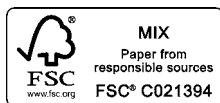
MANNI

KALE PUONTI

M A N N I

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi
Copyright © Kale Puonti 2020

ISBN 978-952-279-786-5

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka: ScandBook, Liettua 2020

”Älä valita, kukaan ei välitä.”

RIKOSYLIKOMISARIO MÄKINEN

PROLOGI

HUHTIKUU 2019

Missä se on? mies tuskaili. Kuusenoksat löivät häntä ilkeästi kasvoihin, kun hän etsi epätoivoisesti oikeaa paikkaa. Metsässä näkyi lumilaikkuja vielä siellä täällä, eivätkä ne ainakaan helpottaneet etsintää. Vieroitusoireet olivat nostaneet kylmän hien pintaan, ja olo oli sietämätön. Maksut olivat myöhässä, ja viimeinen varoitus oli tullut jo aikoja sitten.

Kaikki oli mennyt päin helvettiä sen jälkeen, kun kuningas heroini oli tullut takaisin kaupunkiin. Eilisestä asuntomurrosta saaduilla kelloilla ja sormuksilla oli kuittaantunut vain pieni osa velasta. Kaikki muu tavara oli ollut pelkkää krääsää, ja hän oli lentänyt albanialaisten asunnosta tinakippoineen porraskäytävään kuin talonmies jäiseltä peltikatolta. Aamun kultasepännäliikkeen ryöstöstä hän jäisi varmasti kiinni. Sormuksia oli pudonnut levystä pakomatkan aikana, ja veitsikin oli jäänyt liikkeeseen. Onneksi sormuksia oli jäljellä sen verran, että niillä kuittaisi loppuvelan, ja pian hän olisi jälleen mukana kuvioissa.

Kymmenen grammaa ruskeaa heroiinia oli luvattu toimittaa Keskuspuistoon kaatuneen puun alle lähelle eläinten hautausmaata. Ohjeet olivat melko selvät, mutta hän ei nähnyt merkkinä olevaa tyhjää oluttölkkiä. Hän oli pyörinyt metsässä ainakin vartin, kun vihdoin löysi oikean paikan. Hän upotti paljaat kädet pehmeään multaan ja alkoi raivokkaasti kaivaa. Puinen laatikko tuli vastaan noin kymmenen sentin syvyydessä. Ensimmäinen heroiinifixi pitäisi tykittää suoneen heti, jotta olo paranisi. Hän tempaisi puulaatikon kuopasta ja ehti sekunnin ihmetellä sen pohjassa siiman varassa roikkuvaa varmistussokkaa. Käsikranaatin räjähdys repäisi hänet kahtia, ja huumeinen elämä päättyi helsinkiläismetsän oksille ja sammalpeitteelle. Velat olivat muuttuneet saataviksi.

P E S O N E N

Jostain unen ja valveen rajamailta rikosylikonstaapeli Pesonen kuuli ovikellon vaativan räminän. Häneltä meni hetki tajuta, että hän oli omassa asunnossaan Aleksis Kiven kadulla. Eilinen huumeryhmän saunailta oli venähtänyt pitkälle tämän vuorokauden puolelle. Pesonen oli lähtenyt ravintola Kaarle XII:sta joskus puolenyön tietämällä, ja kotimatalla hänen oli ollut pakko pysähtyä Populuksessa. Hän muisti hämärästi laulaneensa karaokessa Paha vaanii -biisin. Hän oli kelpo laulaja ja osasi Suomi-iskelmiä kiitettävän määrän, mutta julkisesti hän ei kuitenkaan laulanut kuin riittävän tanakassa humalassa. Vanhemmiten hänen alkoholikäyttönsä oli vähentynyt muutamaan tuoppiin kuukaudessa, mutta eilen promilleja oli ollut hie-man liikaa.

Ovikello jatkoi pärisemistään, ja Pesosen oli pakko nousta ylös. Bokserit jalassa ja yläruumis paljaana hän käveli eteiseen ja raotti ovea. Oven takana oli naapuri Irma Roivas. Irma oli Pesoselle enemmän tuttu Populuksen karaokeilloista kuin seinänaapurina. Irma oli eronnut, verevä, viisikymppinen leidi, ja jonkin

kosteamman illan jälkeen Pesonen oli käynyt Irman kaksiossa punaviinilasillisella. Vierailu oli jatkunut aamuun asti, ja Pesonen oli poistunut Irman makuuhuoneesta vain hatarat muistikuvat mukanaan. Mitään suurempaa rakkaustarinaa tästä illasta ei ollut syntynyt, mutta naapurisopu oli säilynyt, eikä kummallekaan jäänyt kahden aikuisen ihmisen hellästä hetkestä sen pahempia traumoja.

”Tässä tämä Mirri nyt sitten on”, Irma sanoi, kun Pesonen oli viimein saanut oven kunnolla auki. Irma seisoi rappukäytävässä kahden matkalaukun ja kissan kuljetushäkin kanssa. Pesosella löi tyhjää. Ei kai naapuri ollut muuttamassa hänen luokseen?

”Sori Irma, nyt mä en tajua. Mulla meni eilen myöhään ja käyn vähän hitaalla.”

”Sä et siis muista? Lupasit meillä käydessäsi ottaa Mirrin hoitoon mun Kanarian-matkan ajaksi.”

”Ai?”

”Täytyy myöntää, että taisin käyttää sun haluja ja humalatilaa hieman hyväksi, mutta Mirri on siisti sisäkissa enkä saa ketään muutakaan nyt hoitajaksi, kun äitini joutui lasarettiin. Saat siitä vähän seuraa itsellesi. Tässä on mun asunnon avaimet. Hae laatikko sieltä ja vaihda paakkuuntunut hiekka uuteen. Hiekkaa on eteisen kaapissa. Mirrin ruuat on muovipussissa tiskipöydällä. Anna sille kaksi purkkia Whiskasia päivässä. Mun pitää nyt kiirehtiä lentokentälle. Nähdään kahden viikon päästä. Pus pus Pesonen ja hasta la vista!”

Pesonen jäi hölmistyneenä seisomaan oviaukkoon, kun Irma kopisi korkokengissään alaovelle. Kissa katsoi Pesosta kuljetushäkistä, ja hän epäili, ettei heistä tulisi

mitään ylimpiä ystäviä. Pesonen kantoi kuljetushäkin asuntoonsa ja päästi Mirrin häkistä. Kissa istui hetken paikallaan, loikkasi sitten Pesosen sänkyyn ja jäi tyy-nylle makaamaan. ”No, ei kai minua olisi enää väsyttä-nytkään”, hän huokaisi.

Pesonen puki farkut jalkaan ja veti virttyneen harmaan villapaidan päälleen. Koko talven hyvin palvelleet Adidaksen lenkkarit kaipasivat jo uusimista, mutta mustasta nahkatakista hän ei luopuisi. Talvipakkasilla Pesonen luotti kerrospukeutumiseen, mutta niin kovaa pakkasta ei tulisikaan, että hän vetäisi pitkät kalsarit jalkaan. Kello olisi kohta kymmenen. Ysin ratikka kulki onneksi melkein ovelta Pasilan asemalle asti. Tosin tässä olotilassa ei olisi pahitteeksi vaikka kävelisi poliisitalolle. Ennen töihin lähtöään Pesonen kävi hakemassa naapurista Mirrin tavarat, jotta kissa saisi asettua hänen poissa ollessaan taloksi. Lähtiessä hän vilkaisi vielä sänkyynsä. Kissaa hänen lähtönsä ei kiinnostanut vähääkään.

MANNI

Mannin jo kauan sitten parhaat päivänsä nähneen Toyota Corollan pyyhkimet liikkuivat vaivoin ja kirskuivat lasia vasten. Hän oli ostanut lähes 300 000 kilometriä ajetun, 1,3-litraisen menopelin Tattarisuon romukauppiaalta neljälläsadalla. Jollakin välineellä hänen piti päästä työpaikalleen, ja leimaa oli sentään jäljellä ensi vuoden alkuun. Manni teki yövartijan hommia lääkkeiden maahantuontifirman pääkonttorissa Espoon Kerassa.

Diplomi-insinööriopinnotkin olivat vielä kesken, eikä opintolaina riittänyt mihinkään. Manni oli päättänyt valmistua ennätysajassa ja poistua alkoholisoituneen äitinsä nurkista mahdollisimman pian. Jakomäkeläisessä kaksiossa meno oli välillä kuin Helsingin rautatieasemalla. Manni oli joutunut laittamaan erillisen lukon huoneeseensa, jottei äiti tai joku hänen juopporemmiläisistään varastaisi viinantuskissaan tietokonetta ja muita kovalla työllä hankittuja arvotavaroita.

Parkkipaikalla oli enää siivousfirman auto, kun Manni pysäköi Toyotansa lähelle toimiston pääovea. Auton ovia ei saanut lukkoon, mutta se ei Mannia huolettanut,

koska Corollan kottero ei varmasti ollut autovarkaiden ykköskohde.

Yöpartijan työ oli paljon mukavampaa kuin portsarina seisominen lähikapakan ovelta. Manni oli tehnyt muutaman tuurauksen Jakomäen Kertun Krouvissa. Äidin tutut ja valitettavasti äitikin viihtyivät räkälässä kuitenkin niin usein, että Manni lopetti ovimiehen uransa lyhyeen. Lopullisen niitin portсарin uralle iski pystypainiepäily paikallisen juopon kanssa. Mies oli kaatunut aivan omaa juoppouttaan ravintolan rappusissa ja saanut päävamman. Joku juopon kaveri oli kuitenkin kertonut poliisille, että Manni oli tönäissyt miestä niin että tämä oli kaatunut ja loukannut päänsä vakavasti. Manni joutui asiasta kuulusteluun, ja häntä kohdeltiin omasta mielestään kuin suurempaakin rikollista. Valokuvia ja sormenjälkiä otettiin ennen kuin hänet päästettiin kotiin. Oikeuteen juttu ei koskaan edennyt, koska vastapäisen kaupan valvontakamera-video todisti, ettei hyvässä laitamyötäisessä ollut asianomistaja ollut ehtinyt edes ravintolan ovelle asti ennen kaatumistaan. Asiaa tutkinut poliisi oli soittanut ja kertonut, että tutkinta lopetetaan. Manni oli kysynyt rekisteröinnistä, ja poliisi oli vakuuttanut, että syyttömän miehen rekisteröintitiedot poistettaisiin poliisin tietojärjestelmästä välittömästi.

Yöpartijan homma ei ollut niin hyvin palkattua kuin portsarina seisominen, mutta se ei vaatinut paljon. Kerran tunnissa kun teki tarkastuksen lääkefirman tiloissa, niin lopun aikaa sai olla rauhassa. Manni ei tiennyt, että kukaan olisi koskaan yrittänyt murtautua firman tiloihin. Täällä ei säilytetty yhtiön edustamia lääkkeitä,

vaan talossa oli vain toimistohuoneita ja kokoustiloja. Kokoustiloissa oli muutama mukava sohva, joissa saattoi ottaa tirsat, ja jääkaappiin oli useasti jäänyt palaverisämpylöitä. Manni piti työstään, koska sai olla yöt poissa äidin ja tämän juoppokavereiden örvellyksestä. Asiat olisivat voineet olla paljon huonomminkin.

K A A R T A M O

Rikosylikonstaapeli Kosti Kaartamo kirosi hiljaa itseksensä. Päätä särki, ja sähkövika oli jälleen sekoittanut VR:n junaliikenteen. Juna oli reilusti myöhässä. Milloin raiteille kasaantuneet lehdet eivät haitanneet junien kulkua, niin silloin niitä seisotti lumituisku tai helle. Oli enemmän kuin harvinaista, että työmatka Keravalta Pasilan asemalle sujui luvatussa parissakymmenessä minuutissa. Pasilan asema oli rakennustöiden vuoksi ollut pitkään sellainen labyrintti, että välillä oli vaikea löytää sokkeloisesta rakennuksesta ulos.

Kaartamo oli myöhässä Helsingin poliisilaitoksen ammattimaisen rikollisuuden rikostorjuntayksikön huumerikosten tutkinnan kolmosryhmän aamupalaverista. Yksikön nimi oli viime vuosina muuttunut jo useita kertoja, mutta kaikki puhuivat edelleenkin vain Huumeesta tai Pasilan Myrkystä. Uudet nimet ja organisaatiokaaviot herättivät lähinnä hilpeyttä toimiston dekkareissa, eikä suurin osa heistä edes tiennyt, mikä oli kulloinkin tutkintayksikön virallinen nimi. Hilpeyttä eivät kuitenkaan herättäneet edellisen päällikön rikospäilyt ja lainvoimaiset tuomiot. Päällikön kiinniotto ja

vangitseminen oli sotkenut koko kovaa tulosta tehneen yksikön toiminnan. Useita päteviä huumetutkijoita oli siirretty talon sisällä muihin tehtäviin. Koko Helsingin poliisilaitos oli vieläkin pahasti sekaisin. Kukaan ei tuntunut ottavan vastuuta mistään, ja jokainen isompi päällikkö varoi tekemästä minkäänlaisia järkeviä päätöksiä. Lakimieskoulutuksen saaneet esimiehet eivät tienneet oikeasta poliisityöstä juuri mitään, ja yhteentörmäyksiä tuli lähes päivittäin. Kaartamo laski, että oli viimeisen vuoden aikana joutunut antamaan enemmän selvityksiä tekemisistään kuin koko 30-vuotisen virka-uransa aikana yhteensä.

Laitoksen päälliköt yrittivät väen väkisin muuttaa käytäntöjä niin, että kaikki asiat piti viedä eteenpäin pitkää komentoketjua pitkin. Ennen pystyi marssimaan päällikön huoneeseen jos oli jotain asiaa, ja vastauksen sai samalla käynnillä. Nykymallilla asioiden käsittely kesti niin kauan, ettei yksinkertaisimpiinkaan kysymyksiin saanut enää mitään selvää vastausta, ennen kuin asia lakkasi olemasta ajankohtainen. Kaartamon esimies, rikoskomisario Petteri Puro, hukkui uusien ohjeiden, selvityspyyntöjen, pakkokeinokuittausten ja paperipinojensa alle.

Vanhan oikeustalon kohdalle päästyään Kaartamo oli jo puolisen tuntia myöhässä. Hienon nimikilpailun jälkeen oikeustalo oli nimetty persoonallisesti Pasilan poliisitalo kakkoseksi. Tosin Kaartamo oli lähes varma, että olisi ensimmäinen toimistolla. Hänen seitsemänmiehisen ryhmänsä eilinen saunailta oli muutamalla tutkijalla todennäköisesti venynyt aamuun asti. ”Seitsemänmiehinen” ei tosin ollut aivan tarkka määritelmä,

sillä Kaartamon ryhmään kuului myös tutkintasihteeri Päivi Musakka sekä vanhempi rikoskonstaapeli Kirsi Koski, joka monilta taidoiltaan, myös fyysisiltään, päihitti useat poliisilaitoksen miehet. Lisäksi ryhmässä oli yksi kiertolainen, eli muusta toiminnasta tullut poliisi. Kiertolaista ei voinut laskea vakituiseen henkilöstöön, mutta hän oli kuitenkin merkittävä apu tutkinnassa. Yleensä työkierto kuitenkin päättyi juuri siinä vaiheessa, kun kiertolaisesta olisi ollut suurin apu ryhmälle.

Eilisessä saunaillassa oli juhlistettu ”Operaatio sillan” päättymistä ja siitä annettuja tuomioita. Kaartamo harmitteli, että saunaillat olivat vähentyneet entisestä. Kaikilla dekkareilla tuntui olevan nykyään omat kii-reensä. Lasten ja vaimojen harrastukset vaativat sää-nöllistä ja aikataulutettua elämää. Mitään ex tempore -pubikierrosta ei nykyään voinut järjestää, vaan kaikki oli suunniteltava viikkoja etukäteen. Laitos oli tehnyt poliisitalossa saunottelun mahdottomaksi. Edustus-saunaa saivat käyttää vain herrat vieraineen, ja henki-löstö sai kylpeä muualla. Kaartamo oli soittanut tutulle hotellinjohtajalle, joka oli antanut sopuhintaan hotellin sviitin hänen ryhmänsä käyttöön.

Silta-keississä huumeri-kosyksiköllä oli ollut paljon tuuriakin matkassa. Järjestyspoliisin partio oli helmi-kuussa pysäyttänyt Länsisatamassa Viron kilvissä olleen Opel Vectran, kun kuljettaja oli jo palaamassa Tallin-naan. Alkometrin neula oli värähtänyt sen verran, että mies oli tuotu Pasilaan tarkkuuspuhallukseen. Rekis-terien mukaan virolaisella rakennusmiehellä ei ollut rikollista menneisyyttä ainakaan Suomen puolella.

Vanhempi konstaapeli Huotari tutki miehen tavarat ja huomasi kassissa GPS-paikantimen. Moni leipään- neempi virkamies ei olisi vaivannut päätään asialla, vaan rutiinijuttu olisi hoidettu nopeasti pois alta. Lapisakin vaeltanut Huotari tunsikin kuitenkin paikantimen ominaisuudet ja löysi siitä muutamana tallennetun koordinaatin. Tampereen perusopinnot eivät olleet tässä tapauksessa menneet hukkaan, ja konstaapelin päättelykykykin oli ollut kohdallaan. Kun Huotari sitten pirautti löydöksestään tutulle kurssikaverilleen, jonka tiesi olevan työkierrossa huumerikosyksikössä, juttu alkoi purkautua. Närkästynyt, loppujen lopuksi promille- rajan alle jäänyt kuski pääsi palaamaan Viroon.

Huumeen kenttäryhmä sai koordinaatit ja ryhtyi selvittämään asiaa. Kaksi GPS-paikantimen koordinaateista oli ollut Keskuspuistossa, mutta alueelta ei löytynyt mitään mainittavaa, vaikka isojen kivien alla oli varmasti aiemmin ollut kätkeyntä jotain. Seuraavassa etsintäpaikassa tärppäsi. Koordinaatit paikantuivat Hakamäentien sillan alle, ja pienen hakemisen jälkeen sillan molemmista päistä löytyi viitisen kiloa amfetamiinia.

Siltaa tarkkailtiin 24 tuntia vuorokaudessa muutama päivä. Kun ylityökiintiö tuli täyteen, paikalle asennettiin kameravalvonta. Liiketunnistimet kyykähtivät kuitenkin jatkuvasti, ja akut tyhjenivät yöpakkasissa. Akkuja vaihdettiin lopulta enää epäsäännöllisesti, ja koko järjestelmä oli määrätty purettavaksi. Kymmenen kiloa amfetamiinia uhkasi jäädä löytötavaraksi.

Eräällä akunvaihtoreissulla tektiryhmä havaitsi sillan lähistölle pysäköidyn Viron kilvissä olevan BMW:n.

Sillan alta kuului vironkielistä kiroilua ja kiihkeää kaivamisen ääntä – paikalla arveltiin olevan pari miestä. Kiinniotto-operaatio käynnistettiin, ja Pasilassa vapaana olleet huumetutkijat hälytettiin seurantaan. Onneksi poliisitalolta ei ollut sillalle pitkä matka, ja miehiä saatiin nopeasti kentälle. Lyhyen juoksukilpailun jälkeen kolme virolaista otettiin kiinni ja toimitettiin Pasilan sumpulle. Kuulusteluissa kävi ilmi, että miesten oli ollut tarkoitus noutaa amfetamiini sillan alta ja piilottaa se pienemmissä erissä uudelleen. Huumeikätköjen kartta-koordinaatteja oli ollut tarkoitus myydä suomalaisille ostajille. Mitään organisaation keulahahmoja kiinniotetut eivät olleet, vaan enemmänkin työmiehiä, mutta kymmenen kilon takavarikko oli Suomen mittakaavassa melko iso. Amfetamiinin salakuljettanut mies luovutettiin Virosta Suomeen selvittämään tekemisiään. Hän ei ollut osannut kertoa kuulusteluissa muuta kuin että oli vastaanottanut lastin rekkakuskilta ja vienyt säkit sillan alle. Aika vähäsanainen mies oli ollut muutenkin. Ei ollut edes tiennyt mitä ainetta oli maahan kaivanut, mutta epäili sitä dopingaineeksi. Valitettavasti nämä selitykset menivät usein oikeudessakin läpi, ja tekijät saivat paljon pienemmät tuomiot kuin heille olisi oikeasti kuulunut.

PASILA

Kaartamo avasi osastonsa oven. Avokonttorissa oli tutkintasihteerin ja viiden tutkijan työpisteet. Kaartamo ja Puro saivat olla vielä omissa huoneissaan, vaikka Pasilan poliisitalo ykkösen työntekijät kärsivät jatkuvas-
ta tilanpuutteesta. Poliisitalon remontin jälkeen kaikki sohvut, ylimääräiset nojatuolit ja matot oli kielletty työhuoneissa, mutta pikkuhiljaa henkilökohtaisia tavaroita alkoi kuitenkin ilmaantua. Yhdellä iltavuorollaan Kaartamo oli kantanut nahkaisen nojatuolin omaan huoneeseensa. Vaimo oli ollut tyytyväinen, kun musta rumilus oli hävinnyt heidän asunnostaan. Tuolissa oli hyvä istua, vaikkei se kieltämättä mikään kaunotar ollutkaan. Tyttären rippikuvan ja pari vankien lähettämää joulukorttia Kaartamo oli kiinnittänyt nastoilla ilmoitus-
tauluun, mutta muuten huone oli melko persoonaton. Tutkijoiden työpisteissä taas vallitsi melkoinen sekamelska. Tila oli täynnä kansioita, esitutkintapöytäkirjapioita ja palautettavaksi määrättyjä takavarikkotavaroita, joita omistajat eivät olleet noutaneet.

Kirsi Koski ei ollut vielä tullut työpaikalle. Tämän huomasi siitä, että eilen nautittujen lähtöoluiden jäljiltä

tyhjät tölkit lojuivat yhä pöydillä. Koski keräsi aina huolellisesti kaikki tölkit ja pullot talteen ja teki niillä vuoden aikana kohtuullisen tilin. Ylimääräisillä euroilla oli käyttöä reissaamisesta pitävälle naiselle.

Kaartamo pääsi yllättämään rikosylikonstaapeli Mikko Louhelan, joka nukkui tyynynkuva poskessaan sohvalla. Louhela asui Raaseporissa, mutta omasta mielestään Karjaalla, koska oli Karjaalle aikoinaan muuttanut. Eilisen saunaillan jälkeen hän ei ollut enää päässyt julkisilla kotiinsa, joten hän oli jäänyt tuttuun paikkaan nukkumaan. Louhelalla oli neljä lasta, joista kaksi oli vielä peruskoulun alaluokilla. Kaartamosta tuntui, että Louhela jäi mielellään aina silloin tällöin toimistolle nukkumaan. Huoneessa tuoksahti eiliseltä, eikä Louhelan hengityskään ilmaa raikastanut. Kaartamo avasi ikkunan.

”Varajohtaja Louhela, ryhmäpalaveriin aikaa noin puoli tuntia”, Kaartamo huusi Louhelan korvaan.

Louhela säpsähti hereille ja oli pudota sohvalta.

”Älä saatana vanhaa miestä, missä nyt palaa?” Louhela katsoi pöllämystyneenä Kaartamo ja pyyhki silmiään. Kauluspaita roikkui housujen päällä, ja puoliksi syöty lihapiirakka oli jäänyt lattialle. Kun Kaartamo oli puolilta öin lähtenyt kotiin, muu ryhmä oli jäänyt vielä jauhamaan vanhoista jutuista Kallen baaritiskille.

”Ei tuo yletön ryyppääminen sovi vanhalle miehelle”, Louhela murisi. ”Miten nuo ravintolatkin ovat nykyään niin pirun myöhään auki? Pitää käydä suihkussa. Aloitetaan paltsu kunhan muutkin ovat tulleet.” Louhela nousi venytellen sohvalla ja lähti talon kellarikerroksessa oleviin pukuhuonetiloihin.

PASILAN MYRKKY - HELSINGIN HUUMEPOLIISIN TUTKIMUKSIA

Manni valvoo yöt ja vartioi toimistorakennuksen tiloja Espoossa. Siitä saa opiskelijan kassaan rahaa, ja työpaikalla nukkuminenkin onnistuu paremmin kuin kotona, äidin ryyppyremmien kansoittamassa kaksiossa. Öisin ei tapahdu mitään. Sitten toimiston lähellä ammutaan joku.

Järjestäytyneeseen rikollisuuteen liittyvä tapaus tulee Helsingin huume poliisin, eli kotoisasti Pasilan Myrky, tutkittavaksi. Manni ei nähnyt surmatyötä mutta tajuaa nähneensä jotakin, mikä saattaisi kiinnostaa poliisia. Jotakin, mikä muuttaisi Mannin nihkeän opiskelijaelämän hetkessä helpommaksi.

*Manni aloittaa Helsingin huume poliisin työstä kertovan Pasilan Myrky -dekkarisarjan, jossa tutustumme rikosyli-
konstaapeli Kaartamon ryhmään. Pitkän poliisinuran tehnyt Kale Puonti tietää, mistä kirjoittaa kertoessaan poliisin ja rikollisten elämästä sekä niistä inhimillisistä tekijöistä, jotka häivyttävät mustan ja valkoisen rajan harmaan eri sävyiksi.*

